

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 12-0173537

Dato: 05.12.2012

Til

Folketinget - Skatteudvalg

L 67 – Forslag til lov om ændring af skattekontrolloven, kildeskatteloven og forskellige andre love (Udvidelse af årsopgørelsesordningen, indberetning af udbytter m.v.)

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 3 af 4. december 2012. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Gitte Lillelund Bech (V).

Holger K. Nielsen

/ Lise Bo Nielsen

Spørgsmål 3:

Mener ministeren, at teknikken i reglerne for beregning af de fradragsberettigede renter har fulgt med udviklingen på de finansielle markeder?

Svar:

Da rentefradragsbegrænsningen blev indført i 2007, var hensigten at sikre, at store selskaber ikke kunne minimere skattebetalingerne i Danmark ved at placere renteudgifter i Danmark, når de indtægter, som renteudgifterne finansierer, ikke beskattes her. Dette opnås ved, at selskaber med store renteudgifter over 21,3 mio. kr. kun kan fradrage renteudgifter svarende til den skattemæssige værdi af deres aktiver ganget med en standardrente.

Finanskrisen og den efterfølgende afmatning i verdensøkonomien har generelt ført til lavere lånerenter på de finansielle markeder, men har også gjort det vanskeligere for nogle selskaber at opnå lånefinansiering til investeringer og opkøb, fordi risiciene er forøget. Omvendt kan selskaber med likviditetsoverskud og investorer med adgang til f.eks. korte realkreditlån finansiere sig meget billigt. Rentestrukturen er således i øjeblikket noget usædvanlig i forhold til før krisen og i forhold til, hvad der må forventes, når udviklingen bliver mere normal.

Lavkonjunktoren må i et vist omfang formodes at have reduceret betydningen af rentefradragsbegrænsningen, da færre selskaber vil have finansieringsomkostninger over 21,3 mio. kr. Dette billede vil dog vende, i takt med at konjunktursituationen forbedres.

Ved indførelsen af rentefradragsbegrænsningen i 2007 var hensigten, at den standardrente, som anvendes i rentefradragsbegrænsningen, skulle afspejle det gennemsnitlige renteniveau, som selskaberne kan finansiere deres gæld til. I lovgivningen er dette blevet tolket som den gennemsnitlige kassekreditrente for erhvervsdrivende selskaber.

Efter gældende regler fastsættes standardrenten på baggrund af et gennemsnit over udvalgte obligationsserier med et fast tillæg på 2,5 pct. Standardrenten er på baggrund heraf fastsat til 3,5 pct. for indkomståret 2012.

Denne metode har betydet, at standardrenten i nogle år har ligget henholdsvis over eller under selskabernes finansieringsomkostninger som opgjort ved den gennemsnitlige kassekreditrente. Dette er uundgåeligt i en model, der opererer med et fast tillæg.

I den foreslåede model fastsættes standardrenten direkte på baggrund af Nationalbankens opgørelse over den gennemsnitlige kassekreditrente for ikke-finansielle selskaber. Dette forventes at sikre en bedre sammenhæng mellem standardrenten og selskabernes faktiske låneomkostninger et givent år end den nuværende standardrente.